

Kdyby nebylo tebe

Autorka bestselleru
Úsvit Onyxu

KATE GOLDEN

FRAGMENT

Kdyby nebylo tebe

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Kate Golden

Kdyby nebylo tebe – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

*Kdyby
nebyla tebe*

KATE GOLDEN

FRAGMENT

Již vyšlo

KAMENY MOCI

*Úsvit Onyxu
Příslib Olivínu
Vláda Růženínu*

Kdyby nebylo tebe

*Jackovi.
Písně se mě dotýkají tak hluboce
jen proto, že jsem poznala tvou lásku.*

*A internetové komunitě,
vy víte, kdo jste.
Tohle je naše společné dílo.*

Halloran

Turné k albu Kingfisher

- 12. června – Memphis, Tennessee
- 13. června – New Orleans, Louisiana
- 14. června – Tallahassee, Florida
- 16. června – Atlanta, Georgia
- 18. června – Charlotte, Severní Karolína
- 20. června – Raleigh, Severní Karolína
- 22. června – Richmond, Virginie
- 24. června – Charleston, Západní Virginie
- 27. června – Washington, D.C.
- 29. června – Pittsburgh, Pensylvánie
- 2. července – Atlantic City, New Jersey
- 5. července – Filadelfie, Pensylvánie
- 6. července – Portland, Maine
- 8. července – Bangor, Maine
- 10. července – Boston, Massachusetts
- 11. července – New York, New York
- 12. července – New York, New York
- 13. července – New York, New York
- 16. července – Cleveland, Ohio
- 18. července – Chicago, Illinois
- 22. července – St. Louis, Missouri
- 25. července – Kansas City, Missouri
- 28. července – Shreveport, Louisiana
- 31. července – Austin, Texas
- 5. srpna – Santa Fe, Nové Mexiko
- 6. srpna – Phoenix, Arizona
- 8. srpna – Los Angeles, Kalifornie

Kapitola 1

„Zasvětit celý život hledání jiného člověka, když jsou všechny lidské bytosti z podstaty chybné, a očekávat od tohohle nedokonalého člověka, že poslepuje všechny tvoje zlomené části jen proto, aby sis mohl namluvit, že jsi kompletní – to je zaručený recept na zklamání.“ Popadnu další kukuřičný lupínek a namočím ho do pálivé omáčky. „V minulosti to dávalo mnohem větší smysl. Ženské potřebovaly chlapy, aby jim zajistili střechu nad hlavou nebo jídlo na stole. A chlapi zase žádali po ženských, aby jim porodily dědice, co po nich převezme ševcovskou dílnu nebo království a podobně. Ale to je zastaralý způsob uvažování. Dneska to chodí jinak, víš?“

Hodím si lupínek do pusy. Teprve pak si všimnu vytřeštěných očí kluka sedícího na protější straně stolu. Když sklopí hlavu a usrkne brčkem vodu, jeho nagelované vlasy se ani nepohnou. V restauraci vyřvává mexická hudba a já začínám cítit rozpaky.

„Podle tebe je láska... zastaralá?“

Polknu a hledám správná slova. „Spíš bych řekla, že zastaralá je ta posedlost najít si vztah. Je prakticky bez šance narazit na takový, co fakt stojí za to. A i když se ti to poštěstí, stejně se nevyhneš bolesti. Tak proč se radši nepustit do něčeho, co ti tolik neublíží?“

„Jo...“ Nakloní se a nenápadně vytáhne z kapsy mobil, aby se podíval na hodiny. „Chápu.“

Povzdechnu si. S tímhle klukem se k sobě nehodíme. „Poslyš, Hanku...“

„Henry.“

„Henry!“ vyhrknu. „Vždyť já vím. Poslyš, Henry. Vidím, že z tohoto rande nemáš nejlepší pocit, a to je naprosto v pořádku. Klidně to můžeme zabalit.“

Hank – Henry! – nechápavě povytáhne pečlivě upravené obočí. „Zabalit?“

„Jasně, zabalit jako kus masa v řeznictví a jít domů.“ Předvedu pantomimu zmíněného úkonu a zhnuseně se ušklíbnu.

Henry přikývne, jako by rozuměl, ale já poznám, že se mu hlavou honí něco jiného. Myslí na to, jak jsem přišerná.

„Ráda bych ty enchilady v klidu dojedla, než mi skončí přestávka. Nijak mě neurazí, jestli potřebuješ běžet.“

Henry bez zájmu strčí mobil a klíče do kapes a začne se neohrabane sunout z lavice. Na jeho obranu je třeba říct, že zkrátka neexistuje způsob, jak vylézt z boxu v restauraci elegantně. Vtom se zarazí. „Tys mi... Tys mi sice říkala, že děláš čišnici, ale vážně jsi naplánovala naše první rande v restauraci, kde pracuješ... *uprostřed směny?*“

„No...“ Nenacházím slova, pusy mám plnou mletého masa.

Když se Henry konečně vysouká ven a pokusí se vstát, kopne kolenem do stolu. Zkříví obličej a já se taky zašklebím, jako bych cítila stejnou bolest. „Tumáš,“ řekne a hodí na stůl dvě dvacetidolarovky.

„To nemusíš,“ posunu k němu bankovky a konečně sousto polknu. „Se zaměstnaneckou slevou to mám skoro zadarmo.“

Henry to zjevně nepovažuje za vlídné gesto. Těch čtyřicet dolarů nechá ležet a nasupeně zamíří ke dveřím. Cestou málem srazí dva malé kluky, kteří se od narozeninového stolu rítí k záchodkům.

Pecka. Clementine Clarková má za sebou další úspěšné rande.

„Tady se neběhá!“ zavolá na ty dva rošťáky mužský hlas.

Podívám se za sebe a zahlédnu Mikea. Světlé vlasy mu trčí do všech stran a pod očima se mu rýsují tmavě fialové kruhy.

Evidentně to moc nezvládá. Nechápu, co čekal, když žádal o povýšení. Veselá tortilla je nejoblíbenější Tex-Mex bistro v Cherry Grove. Bez nadsázky je u stolů prázdno, jen když máme zavřeno.

„Dobře, bručoune.“ Znovu se pustím do večere. I když si tyhle kuřecí tortilly dávám dvakrát týdně, nikdy se jich nepřejím. Normálně bych jich po nevydařené schůzce pořádala daleko víc, ale dneska mě v divadelním klubu U Berušky čeká moje nejoblíbenější akce, takže mi odmítnutí vrásky nepřidělává.

„Jestli se jim něco stane,“ řekne Mike a s heknutím vklouzne na lavici potaženou červenou umělou kůží, „poneseme za to odpovědnost.“

„Jé, *odpovědnost*. Mluvíš jako tuplovaný manažer.“

„Pozor na pus,“ zasměje se. „Jsem tvůj šéf.“

„Máš ve vlasech rýži, šéfe.“

Mike si prohrábne vlasy. „Rande se nepovedlo?“

„S tebou to nebudu rozebírat.“

„Proč ne?“ Mike ukradne lupínek z plastové misky mezi námi. „Znal jsem tě už v době, kdy sis myslela, že když si dáš v restauraci panenku, přinesou ti barbínu.“

„Byly nám čtyři!“

„Přesně na to narážím. Co se ti nelíbilo na tom týpkovi s hodinkami od Applu?“

Mike nicméně ví, že budu i dál zatloukat. Randění je jedno z mála témat, o kterém se nebavíme. A nejen proto, že jsme spolu chodili – kdysi na střední –, ale i proto, že spolu pořád občas spíme.

Já totiž vím, že si Mike nezadá s mojí mámou. Oba doufají, že se jednoho dne vyklubu ze sarkastického kokonu a vylétnu jako zamilovaný motýlek, který usedne do náruče nápadníka z vyšší střední třídy. Možná jsem měla Henrymu říct: *Dala jsem si s tebou rande jenom proto, abych nezůstala sama jako mamka. Co říkáš na svatbu na jaře?*

„Neblbni, Clementine. Vyklop to.“

„Neměl rád psy.“

„Aha,“ přikývne Mike spokojeně. „Přes to nejede vlak.“

Restaurací se rozlehne pištění, a zrovna když zvednu hlavu, uvidím, jak oba malí kluci ošklivě padají na koberec. Okamžitě propuknou v pláč.

Mike si povzdechne. V očích mu vidím jen velmi málo vůle k životu.

„Já tam dojdu,“ zasměju se. „Dojíš ty tortilly?“

„Rád,“ řekne vděčně.

Honem si zavážu červenou zástěru, hodím Henryho našťvané dvacký do sklenice na džýsko a vrátím se do práce.

Když mi skončí síchta, lékárna skoro zavírá. Uvnitř hraje bombastická skladba z osmdesátek a já pohupuju hlavou do rytmu, dokud se za pultem konečně neobjeví Lou. Musím ho uplatit bezplatným venčením jeho huskyho, aby mi dovolil vyzvednout mámin cyclobenzaprin. Odnáším si léky a kyblík zmrzliny k tomu. Dorazím domů, a ještě než zavřu domovní dveře, už slyším Muldera a Scullyovou.

„Maraton pořád běží?“ zavolám, abych ty dva agenty překříčila, hodím klíče na tácek ve tvaru krávy a dám si tenisky na botník s ručně malovanými přírodními motivy. Při pohledu na ošoupanou barvu titěrných muchomůrek se neubráním úsměvu.

S mámou jsme nikdy nerozebíraly, jak chceme náš domov vyzdobit. Věděly jsme však, že musí být *clemdiantní*. Ten výraz v sobě pojí naše jména *Clementine* a *Diane*, a tudíž i vkus nás obou. Zářivě žlutá keramická váza ve tvaru banánu, do jejíchž obou konců se můžou strčit květiny? *Clemdiantní*. Batikované prostírání? *Clemdiantní*. Vyšíváný polštářek na gauči s nápisem *Nežádoucí osoby dle FBI? Clemdiantní*. Tenhle poslední předmět nás vystihuje nejlépe. Všechny série *Akt X* jsme spolu zhlédly nejméně třikrát.

„Dělej!“ ozve se máma ze sklepa. „Dávají ten díl s Frankensteinem! Za chvíli ji vyzve k tanci!“

„Už jdu!“ Když z narvaného mrazáku vydoluju svoji načatou krabičku čokoládové zmrzliny s karamellem a z lednice vytáhnu limonádu, zeptám se: „Dostala Willow kost?“

„Ne!“ křikne mamka. „Můžeš ji vzít?“

Vrátím se a shrábnu z psího pelíšku oblíbenou kost naší fenky. Se všemi dobrotami v náruči sejdu do sklepa, kde najdu mámu na gauči s Willow schoulenou po jejím boku. Vzduch těžkne citrusovou vůní svíček, které musí hořet už celé hodiny.

„Jak bylo v práci?“ zeptá se mamka s očima přilepenýma k obrazovce.

Píchne mě u srdce. Z jejího hlasu poznám, že jí zase není dobře. Obvykle jasné oči má zastřené, lesklé blond vlasy jí lezou z volného culíku a nepřítomně si dlaní mne rameno, jako by jí celý den bolelo.

„Jako obvykle.“ Není třeba jí vyprávět o mém nepovedeném rande. Když o tom tak přemýšlím, i takovou schůzku považuju za *obvyklý* jev.

Podám jí limonádu a léky na fibromyalgii a sleduju, jak je do sebe zkušeně hází. Pak dám naší fence ovčáckého psa kost a v duchu si poznamenám, že jí musím ostříhat ofinu, která jí visí do očí. Zajímalo by mě, jestli vůbec vidí tu buvolí kůži, co si strká do tlamy. Dám jí pusu na hlavu a okamžitě kýchnu. Willow nehe ani brvou.

„Kristepane. To sis nemohla koupit prášky na alergii, když jsi byla v lékárně?“

„Stojí třicet dolarů,“ řeknu, odsunu jí ruku stranou a začnu jí masírovat rameno. „Pšíkání patří k mé osobnosti. Co když jednou oslepeš? Jak poznáš, kde jsem?“

Mamka protočí panenky. „Jestli někdy přijdu o zrak, odstřel mě jako prašivého psa.“

Plesknou jí do hlavy. „Hele. To není vtípné.“

„Beth mi vyprávěla, že Mikea povýšili. Je šikovný, vid’?“

„Hm.“ Zaměřím se na zatvrdlý sval v rameni.

„Co kdybychom si všichni čtyři vyrazili na večeri a pořádně to oslavili?“

„Jasně.“

Nemusím se přemáhat. S Mikem a jeho mámou trávím čas ráda. A mamka se mi jen snaží pomoci. Když jí bylo šestnáct, dal jí její první kluk kopačky. Zůstaly jí jen vzpomínky a miminko, které jako by mu z oka vypadlo. Navíc ji brzy netrápilo jen zlomené srdce, ale i vysílující, nevléčitelná nemoc, se kterou bojovala, zatímco jí opouštěl jeden přítel za druhým a ona vychovávala malou holčičku úplně sama. Nedívím se, že chce vidět, jak radostně kráčím k oltáři.

A Mike je skvělý nápadník. Zním ho odmala. Jeho máma Beth byla taková náhradní mamka mojí mámy. Ty dvě jsou jediné svobodné matky v našem městečku, takže Mike od samého začátku chápal mojí situaci. Sledoval, jak jsem se protloukala střední školou s mámou, která byla jen o šestnáct let starší než já a podstatně přitažlivější. I teď má nohy až do nebe a dokonalý zadek, kdežto já měřím sto šedesát centimetrů a jsem plochá jako prkno. Ona má elegantní kočičí oči jako modelka a já zdědila obří kukadla, která mi od učitelů na základce vysloužila přezdívkou žába.

Mike byl mezi ostatními středoškoláky jako růže mezi trnům. Byl milý, obětavý a stejně jako já miloval psy a bleší trhy. Ve čtvrtáku jsem se smířila se skutečností, že všichni počítají s tím, že se dáme dohromady. Chodili jsme spolu rok, dokud nezačal mluvit o svatbě. Tehdy jsem se s ním rozešla. Takhle zklamanou jsem mámu ještě neviděla.

„Ozvali se mi z pojišťovny,“ spustí máma.

„Špatné zprávy?“

Zatváří se lhostejně, ale já jí prokouknu. Jsou to špatné zprávy.

Dál jí masíruju zatuhlé rameno. „Uhradí nám něco?“

„Technicky vzato ne, ale...“

„To si děláš srandu. Najdeme ti novou pojišťovnu. Proč to nazývají klinická studie? Vždyť to nemůžou na nikom *studovat*, když je to tak příšerně drahé!“

Slyším, že začínám hysterčit. Willow znepokojeně zvedne hlavu od své kosti.

Máma se zakaboní. I se zamračenou grimasou jí to hrozně sluší. Vidím ale, jak je unavená. Chudák. „Clementine, nic se neděje.“

„Ale děje. Zítřka tam zavolám.“

„Vážně se začínám cítit lépe,“ řekne a silou zabodne lžící do zmrzliny.

„Nech jí trochu roztát.“

Že se cítí lépe, tvrdí zhruba jednou týdně, a to je nemocná už přes deset let. Nejdřív jí diagnostikovali chudokrevnost. Pak prohlásili, že je to artritida, lupus, rakovina – těch pár dní, kdy jsme čekaly na výsledky, bylo peklo –, dokud lékaři nedošli k závěru, že jde o fibromyalgii.

Tohle je jeden z nejhorších aspektů neviditelné nemoci, jako je tahle. Lékaři nevědí, co to je, můžou jen vylučovat, co to není. Racionálně založeným lidem, jako jsem já, nedává spát skutečnost, že nejenže neexistuje jednoznačná diagnóza, nýbrž ani lék. Znamená to, že prášky na zmírnění příznaků, jako jsou náhlé záchvaty bolesti, ale i únava, nespavost a potíže s pohybem, se neustále mění a každým rokem neúměrně stoupá jejich cena. Máma už moc pracovat nemůže, ale já mám štěstí, že je můj šéf dobrý kamarád, který mě nechává odejít dřív, když mamka potřebuje odvézt k doktorovi.

V televizi se Scullyová právě snaží pochopit něco, co se vymyká logice. Koutkem oka zahlédnu mámu, jak pronáší Mulderovu nesmrtelnou repliku: *Nesmyslnost je jedinou smysluplnou reakcí na nesmyslný svět.* Zvedne ruku k rameni a já vyslyším její tichou prosbu a pokračuju v masáži. Znovu zarazí lžící do zmrzliny a pak s plnou pusou zamumlá: „David Duchovny je fešák. Škoda že je to závislák na sexu.“

Kapitola 2

Když se vrátím z procházky s Willow a dám jí najíst, zase sejdu do sklepa. Mamka tvrdě spí, na podlaze leží prázdná krabice od zmrzliny a na obrazovce stále běží *Akta X*. Přehodím přes její štihlé tělo prošívanou deku a vypnu televizi. Ze sklepa, kde si chtěla vybudovat keramickou dílnu, se stala její druhá ložnice. Za gaučem stojí zaprášený hrnčířský kruh a několik hadrů. Kluk, se kterým šla na dvě rande, jí koupil vypalovací pec a mamka si do ní teď dává boty. „*Jsem jako Carrie Bradshawová*,“ nechala se jednou slyšet.

Náš dům je podivně postavený. Je rozviklaný a hranatý. Kromě dvou hlavních podlaží má ještě sklep i půdu, dvě úrovně, které v texaských domech najdete jen zřídka. Patřil mým prarodičům, což poznáte i podle rozvrzaných dřevěných schodů a oprýskaných dlaždic v pastelových barvách. Když dostane mamka záchvat bolesti, těžko se jí vzhledem k podivnému rozvržení domu – mnoha schodům a malému prostoru mezi nimi – chodí nahoru do ložnice. Nabídla jsem se, že jí věci přestěhuju dolů – Mike a jeho kamarádi by nám ochotně pomohli snést její matraci a postel –, ale mamka tvrdošijně opakuje, že už se cítí lépe a že se domluvíme později.

Když umyju nádobí, zaplatím účty a vynesu odpadky, uvědomím si, že je deset. Je moc pozdě na to, abych jezdila do klubu U Berušky, který jednou měsíčně pořádá večer otevřené scény, kde dostane šanci každý amatér, ať už zpěvák, muzikant nebo recitátor. Z posledních sil si zalezu do postele a pustím si na notebooku

West Side Story. Je to přesně ta romantárna, co mi vyhovuje: tragická, upřímná a srdcervoucí.

A ta hudba!

Když je mi smutno, sednu si do auta, celou hodinu a osmnáct minut poslouchám soundtrack a bulím. Žádné album na světě se nevyrovná původní nahrávce z Broadwaye.

A právě tohle teď píšu svojí nejlepší kamarádce Everly, která je stejně jako já blázen do muzikálů.

Everly 🍷 **Paceová:** *Annie Get Your Gun* je lepší.

Clementine: Seš normální?

Everly 🍷 **Paceová:** *There's no Business Like Show Business* je nejslavnější muzikálová píseň!

Clementine: Kde žiješ, proboha?

Clementine: Čím ses to opila? Nějakou country pálenkou?

Everly 🍷 **Paceová:** Nejspíš jo... Tak hrozně si přeju dělat předskokanku Gabby Robinsonové.

K divadlu jsem se dostala, protože máma neměla peníze na hlídání a sport mi nikdy nešel. A tak mě poslala na dramaťák, kde jsem se seznámila s Everly. V podstatě jsem spolu vyrůstaly. Já hlatala všechno – pochopitelně především zpěv, ale i herectví, tanec a celkovou přípravu představení –, zato Everly do divadla chodila, aby mohla předvést, co všechno dokáže se svým hlasem. Obě jsme získaly stipendium na konzervatoři v Berklee, jenže mamce bylo v té době moc zle. Everly nastoupila beze mě, vystudovala tam hudební teorii a vypilovala svůj um k dokonalosti. Její písničky jsou chytlavé a energické a zároveň v sobě skrývají atmosféru amerického venkova. Představte si něco mezi Paramore a Kacey Musgraves.

Posledních několik let strávila na turné jako doprovodná zpěvačka různých hudebníků a kapel. A každá z nich byla slavnější než ta předchozí. Když zrovna nepracuje, natáčí a hraje vlastní

skladby a pořádá menší vystoupení v našem městečku i v Austinu. I když hlediště bývá poloprázdné, s Mikem stojíme v první řadě a držíme cedule s trapnými nápisy. Můj oblíbený je KAŽDÁ TVOJE PÍSNÍČKA JE EVER(LY)GREEN.

Po všech letech, kdy zpívala skladby jiných interpretů, konečně dostala šanci prorazit s vlastní tvorbou. Zavolal jí její bývalý profesor, který mentoroval hvězdu country music Gabby Robinsonovou. Gabby sháněla nadějněho umělce, který by dělal předskokana k jejímu vystoupení v Nashvillu, a tak jí profesor poslal Everlyiny nahrávky.

Clementine: A co Halloranovo turné, kam ses hlásila?

Everly 🗨️ **Paceová:** Je to fakt génius. Jeho album momentálně vede všechny hudební žebříčky.

Everly 🗨️ **Paceová:** S ním bych se zviditelnila. Pochybuju, že si Gabby vůbec poslechne moje písničky.

Než profesor poslal její nahrávky Gabbyinu týmu, Everly dostala největší příležitost v životě. Mohla by vyrazit na osmítýdenní americké turné jako vokalistka irské megahvězdy Toma Hallorana, který právě propaguje své druhé album navazující na debut oceněný Grammy. Když se daří, tak se daří.

Clementine: 😞 Kdy ti dají vědět od Gabby?

Everly 🗨️ **Paceová:** Říkali, že do týdne.

Clementine: Ale Halloranovo turné začíná už za pár dní...

Everly 🗨️ **Paceová:** No právě.

Clementine: A jak jdou zkoušky? Jaký je Halloran?

Everly 🗨️ **Paceová:** Hm... Nemluvný. Příšerně talentovaný.
NESKUTEČNĚ vysoký.

Everly 🗨️ **Paceová:** Kluk, co hraje na klávesy, je fakt k nakousnutí.

Clementine: JEJDA. Tak opatrně.

Clementine: (Nebo opatrná nebud', ale pak chci všechny details)

Everly 🗨️ **Paceová:** Haha. Jedeš k Berušce?

Divadelní klub U Berušky je nejen můj nejoblíbenější podnik v centru Austinu, ale také místo, kde jsme s Everly začaly účinkovat, když už každoroční školní představení neuspokojovalo naše rostoucí hudební choutky. Když Everly zrovna není na turné, pracuje tam jako uvaděčka. Dostává slevy na všechna představení, což ve skutečnosti znamená, že *já* dostávám slevy na všechna představení. Poslední dobou mám moc práce v bistro a doma, než abych v nějaké inscenaci vystupovala, takže večer otevřené scény představuje moje jediné tvůrčí vyžití v měsíci.

Mrknu na čas. Blíží se jedenáctá.

Clementine: Je pozdě.

Everly 🗨️ **Paceová:** Hejbní kostrou. Ve městě nebude provoz.

Můžeš vystupovat jako poslední, to stihneš.

Clementine: Mám za sebou dvojitou šichtu. Usnu za volantem.

Everly 🗨️ **Paceová:** Takhle nedbalá nejsi.

Everly 🗨️ **Paceová:** Musíš si dělat čas na věci, co tě baví.

Tak šup, hni se!!

Už teď se mi klíží oči a moje tělo pociťuje nedostatek spánku. Ale Everly má pravdu. Vyskočím z postele, a zatímco hledám klíče, posílám jí další zprávu.

Clementine: ... Fajn.

Everly 🗨️ **Paceová:** Hurá! Pošli mi video z vystoupení, už ani nevím, jak vypadáš.

Everly 🗨️ **Paceová:** A už vůbec si nepamatuju, jak zníš.

Clementine: Slyšela jsi někdy zpívat zombie?

Everly ☹ Paceová: To by byla zajímavá podívaná.

Everly ☹ Paceová: Už to zabalím, brzo ráno máme zkoušku.

Clementine: MÁM TĚ RÁDA

Everly ☹ Paceová: Pac a pusy

Cesta z Cherry Grove do Austinu trvá zhruba hodinu, ale já ji zvládnu za čtyřicet šest minut. Prudce zastavím pod neonovým nápisem *Živá hudba* a vtrhnu do klubu. Pořád ještě páchnu jako smažené burrito, jelikož jsem byla moc unavená na sprchování, a možná mám na bradě pupínky, ale je mi to fuk. Jakmile mě do uší udeří třískání do píana, vlije se mi do žil víc energie než za celý týden.

„Jdu pozdě?“ zeptám se Everlyiny náhradnice, kudrnaté ženy s visacími náušnicemi, která u stojanu hostesky třídí noty.

„Ještě máš čas. Můžeš jít jako poslední.“

Oddechnu si. „Super.“

„Sedni si,“ vybídne mě. „Za chvíli tě zavoláme.“

Na jevišti zrovna vystupuje starší pán v bundě, jaké se nosily v padesátkách. Hraje svižnou jazzovou skladbu buďto od Cheta Bakera, nebo Dukea Ellingtona – jsem tak vyřízená, že to ani nepoznám. Tak jako tak mi stoupavé a klesavé tóny rozvíbují kosti a okamžitě mě uklidní. Na baru si koupím perlívou vodu a posadím se do poslední řady, kde čekám, až mě pozvou na pódium.

Miluju tu směsici lidí, kteří na večer otevřené scény chodí. Najdete tu mladé zpěváky country, kteří touží prorazit na austinské hudební scéně, stárnoucí rockery, co odešli na důchod na venkov, i blázný do muzikálů, jako jsem já. Určitě existují bary a kluby, kde se hrají výhradně písně z muzikálů a operet – možná v New Yorku nebo Londýně –, ale právě pestrost vystupujících dělá z klubu U Berušky tak výjimečné místo. Připomíná to playlist sestavený deseti osobami, co se nikdy nepotkaly, či skicák sdílený cizími lidmi. Jsem ráda, že mě sem Everly dokopala.

Jazzové číslo končí vřelým potleskem a uvaděčka s dlouhými náušnicemi už mě volá na jeviště. Prosmýknu se davem, položím mobil na kraj pódia a zapnu nahrávání.

Klub U Berušky má poměrně malý sál. Je tu asi sto padesát míst k sezení, nicméně na jazzové nebo komediální vystoupení a během večerů otevřené scény nechávají další diváky i stát. Přesto když vstoupím na ošoupané pódium označené pruhovanou páskou, snížím si mikrofon a zadívám se do tmy, připadá mi, jako bych zpívala před milionem lidí, kteří čekají, co ze mě vyleze. Hrudník se mi roztáhne očekáváním.

Inspirována rozhovorem s Everly jsem si osvěžila píseň „Something’s Coming“, kterou zpívá Tony, hlavní mužská postava *West Side Story*. Občas sáhnu i po jiných než muzikálových melodiích – třeba od Fleetwood Mac, Lany Del Rey nebo Janis Joplin –, ale nakonec se vždycky vrátím k Broadwayi – zvláště po dvojité šichtě, katastrofálním rande a špatné zprávě o klinické studii.

Tonyho nadějeplný hlas a virbl na bubínek mi ten povznášející pocit v hrudi zdvojnásobí. Otevřu ústa a okamžitě zapomenu na všechny starosti. Píseň vypráví o tom, co se má stát – o tom pocitu, když si člověk uvědomí, že se jeho život co nevidět obrátí k lepšímu, a najednou to ví se stejnou jistotou, jako že ráno vyjde slunko.

Nemůžu říct, že právě takhle bych se dneska cítila, ovšem právě v tom tkví kouzlo hudebního divadla. Uniknete z reality nejenom díky příběhu, ale i gradující, dojemné muzice. Tu cítíte v každé buňce svého těla. Nohy samy od sebe podupávají do rytmu, do očí vám stoupají slzy a po zádech vám běhá mráz. Výstup vás chytne a nepustí.

Refrén ze mě přímo tryská: „*Něco se blíží, nevím, co přesně, ale bude to skvělé...*“

Byť mě reflektory oslňují a já nevidím posluchačům do tváří, cítím, že celý sál žije. Nečekali muzikálovou melodii. Když slyšeli první zastaralé tóny skladby, nejspíš protočili panenky – a já se

jím ani trošku nedivím –, ovšem teď... teď to vnímají. To stoupání, ten spád.

Tu vzpruhu, která prostupuje každý verš.

Anebo to tak vnímám jen já. Třeba jsem jediná, kdo teď vzlétá k nebi, praská ve švech, vysílá do světa paprsky žhavého světla. Možná jsem jediná v celém sále, kdo je s každým slovem rozzářenější, vyšší a nabitější.

Ale i to je v pořádku. Tohle je *má* chvíle. Těmito nocemi si nahrazuju vše, čeho jsem se musela vzdát, všechny sny, za nimiž se už nepoženu. Jsem tu proto, abych se skrz hudbu cítila živá a znovu si připomněla, kým jsem, když mě její kouzlo pohltí.

A jen co dozní poslední tón, dav vstane a odmění mě bouřlivým potleskem.

Kapitola 3

Po lokty ponořená v rozbité fritéze si pobrukuju „Greased Lightning“, když vtom mi v kapse na zadku zavibruje mobil. Když zabzučí podruhé, znervózním, když se ozve potřetí, začnu vyšilovat, že se mamce něco stalo. Setřu si z rukou studený olej, mobil vylovím a spatřím na displeji Everlyino jméno. Vydechnu úlevou.

„Ahoj. Jsem v práci.“

Na druhé straně slyším jen nezřetelný jekot.

Je tak hlasitý, že ho slyší i Mike od pultu. Položí stranou ubrousek, který právě skládá, a neslyšně se zeptá: *Kdo je to?* A já na to: *Everly.*

„Ev, umíš mluvit jako velká holka?“

„DOSTALA JSEM TU PRÁCI!“

Najednou křičím i já a Mike se mě snaží – marně – utišit. To už mě pobaveně pozorují i Ted a José, naši kuchaři.

„To je bomba!“ já sám.

„Já vím! Gabby mě pozvala do Chicaga a San Diega a nechala mě, abych si našla svoji vlastní kapelu, rozmyslela osvětlení a všechno.“

„Sakra, Everly, chci vidět každyčkou...“ V tu chvíli mi svítne. „Počkej, a co Halloranovo turné?“

Kamarádka se konečně normálně nadechne. „To je další důvod, proč volám.“

Vyčkávám a srdce mi stále buší radostí z té noviny. Tahle příležitost jí změní život.

„Mluvila jsem s manažerkou Halloranova turné, s Jen. Potřebují jinou zpěvačku, a to co nejdřív. Někoho, kdo může během osmačtyřiceti hodin vyrazit na osmítýdenní šňůru. Povídala, že když za sebe najdu náhradnici, nechají mě vyvléknout se ze smlouvy. Jenom tak můžu vzít práci u Gabby.“

„Kde začneš hledat? Znáš někoho ze školy? Neříkala jsi, že ta holka z hudební teorie...“

„Clementine,“ přeruší mě. „Řekla jsem jí, že to místo vezmeš ty.“
Zůstanu stát jako opařená. „Já?“

„Co je?“ chce vědět Mike, který si stoupne vedle mě.

„Jasně!“ řve Everly do telefonu. „S Jen vycházíme dobře. Tohle je třetí kšeft, který jsem s ní dělala. Je docela fuška najít doprovodnou zpěvačku takhle nahonem. Tak jsem jí ukázala to video, kde zpíváš ‚Something’s Coming‘.“

„Zbláznila ses?!“

„Úplně ji to odrovnalo. Vysvětlila jsem jí, že máš perfektní výšku tónu, obrovský rozsah a nejlepší paměť ze všech lidí, co znám. Halloranovy skladby se za dva dny naučíš jak nic. Taky jsem jí řekla, že Hallorana miluješ...“

„Slyšela jsem jedinou písničku!“

Proč se s ní vůbec hádám? Nemám kvalifikaci, abych doprovázela superhvězdu na turné. Navíc nemůžu opustit Cherry Grove. Nemůžu opustit mámu.

Mike pořád mumlá: „Co se děje? Co se děje?“, ale já si ho nevšímám.

„Ty na to máš,“ řekne Everly. „Clementine, udělej to pro mě. Když za sebe nenajdu náhradu, nemůžu Gabby dělat předskokanku. Podepsala jsem smlouvu.“

Nelíbí se mi, do jaké pozice mě staví. Mike se zoufale sápe po mojí paži, ale já ho švihnu špinavou utěrkou.

„Ev...“

„Počkej,“ utne mě. „Už jsem říkala, kolik by ti zaplatili?“ Když neodpovídám, využije příležitosti a vyklopí to: „Tři tisíce za představení, kterých bude za těch osm týdnů sedmadvacet.“

Když si to v hlavě rychle spočítám, čímž dokážu, že jsem byla premiantkou střední zaslouženě, vykřiknu: „*Osmdesát jedna tisíc dolarů?*“

Mike propadá panice. „Co se krucinál děje?!“

„Musím běžet,“ řekne Everly. „Volá mi Jen, abychom probraly logistiku. Rozmysli si to, ano? Prosím. Potřebuju to vědět dneska.“

Když Everly zavěsí, zůstanu nehybně stát a v hlavě mi to šrotuje.

Mike si povzdechne. „Jestli mi neřekneš, co se stalo, pozvracím se.“

„Everly má předskakovat Gabby Robinsonové v Nashvillu. A teď hledá někoho, kdo za ni vezme flek na Halloranově turné, které začíná pozítří v Memphisu a potrvá osm týdnů. Ukázala jím video, co jsem natočila před týdnem v Berušce.“ Zamyšleně žmoulám utěrku v ruce. „Everly se pomátla.“

Mike pokrčí rameny a trochu vykulí oči. „Já ti nevím, Clementine. Celé město ví, že umíš zpívat. Byla bys skvělá.“

Jeho povzbudivá slova mě vytrhnou z omámení. „Díky.“

Usměje se tak upřímně, že mi to trochu láme srdce. „Nevěděl jsem, že ještě vystupuješ.“

„Nechtěla jsem, aby se to rozneslo.“ Křečovitě kroutím utěrkou, slova *tři tisíce za show* se mi honí hlavou dokola a dokola. „Měla bych jí rovnou zavolat zpátky a odmítnout to. Nemůžu opustit mámu.“

„S mamkou na ni dohlídáme. Jde jenom o dva měsíce.“ Otevřu pusku, ale on mě přeruší, jako by mi četl myšlenky. „O Willow se taky postaráme.“

„Nikdy jsem neodjela...“

„Tvoje máma je dospělá, Clementine. Na chvíli to zvládne i bez tebe.“

Nejspíš má pravdu. Opřu se o fritézu a do nosu mě udeří pach přepáleného oleje. Podivně mě to uklidní. „A moje práce...“

„Tvůj šéf se právě prohrabal tvouj složkou a našel v ní pár dní volna.“

„Bývá narváno. Nemůžeš přijít o jedny ruce. Nenechám tebe ani nikoho jiného ve štychu.“

„Máš pravdu,“ přikývne. „V celém východním Texasu nenajdu nikoho, kdo by uměl nosit talíře jako ty.“

„Hele!“ prsknu, ale jaksi mi dochází výmluvy. „Nemám zkušenosti.“

„Jak je podle tebe lidí získávají? Každý někde začínal.“ A pak Mike vypálí smrtící ránu: „Clementine, můžeš si vydělat přes osmdesát tisíc dolarů. Jen si představ, jak bys tím pomohla sobě a mámě.“

Ta klinická studie. V tom se neplete. Jenže posledních šest let života si namlouvám, že nemůžu nechat mámu samotnou v Cherry Grove. Nešla jsem na vysokou a odmítla jsem jakoukoli kariéru, kvůli které bych se musela stěhovat... Krucí, potřebuju krabici se starými účtenkami k protřídění nebo hromadu tužek na oči, co by potřebovaly ořezat. Prostě nějakou činnost, která by mi zaměstnala ruce a nechala mě v klidu přemýšlet.

„Jestli budete vystupovat někde poblíž, třeba v Austinu nebo Dallasu, přijedu ti fandit.“

„Tohle je úlet. Vážně přemýšlím, že bych do toho šla?“

„Bud' opatrná, jo? Žádné drogy, večírky, románky s rockovými hvězdami.“

Vysměju se té představě. Já a vtažená do nezkrtného života plného vášně a hýření? Vždyť jsem nikdy ani nekouřila trávu. „Můžu jít dneska domů dřív? Potřebuju to probrat s mámou.“

„Jasně,“ neváhá. „Moc ti to přeju.“

Strhnu si červenou zástěru s nápisem Veselá tortilla a vystřelím z kuchyně. Za lítacími dveřmi se však zarazím, vrátím se a Mikea obejmů. Voní cibulí, kterou předtím krájel, a vodou po holení ze supermarketu. Ruce mi – *důvěrně* – přitiskne na bedra.

„Děkuju,“ zamumlám.

Nakonec nevydržím ani těch šest minut, co mi obvykle zabere jízda domů. Sotva zastavím na červené jen několik ulic od domu, zavolám mamce a všechno jí vylíčím. Rozkřičí se tak hlasitě, až to v reproduktorech auta zapraská.

Když vejdu do domu, ze všech koutů na mě řve ta jediná Halloranova píseň, kterou znám. Singl „Kdyby nebylo tebe“ se prodal po milionech a Toma Hallorana proslavil. Je to klidný, ale dojemný duet, který před lety nazpíval s Carou Brennanovou, irskou zpěvačkou a skladatelkou, která má dnes už vlastní fanouškovskou základnu melancholických dvacátníků milujících luční kvítí, déšť a cigarety.

„Tady je moje malá superstar!“ ječí máma z pohovky v obýváku, tleská do rytmu a vrtí zadkem. I Willow švihá ocasem, nadšená čímkoli, co tak rozradostnilo její rodinu.

Neubráním se širokému úsměvu, a když se blížím k mámě, pohupuju se v bocích. Před gaučem chytím Willow za tlapky a pak už spolu tančíme do rytmu bicích, něžného dunění basů a výrazného Halloranova hlasu. Zpívá fakticky neskutečně!

Mamka ztlumí hudbu a přitáhne si mě do náruče. „Bude se mi tobě stýskat.“

Strnu, jako by mě polili studenou vodou. „Já nikam nejedu.“

Když mě pustí, zatváří se přísně. „Clementine Barbarello Clarková.“

Uchechtnu se. Tohle dělá už od doby, kdy jsem byla malá. Jednou jsem Clementine *Beetlejuice* Clarková, jindy Clementine *Brambora* Clarková. Občas zapomínám, že moje skutečné prostřední jméno zní Bonnie.

„Musíš jet. Mohlo by ti to obrátit život vzhůru nohama.“

„Nevím, jestli o nějakou změnu stojím.“

Zjihne a vezme mě za ruku. „Mohla by to být změna k lepšímu. Příležitost.“

„Co když to bez tebe nezvládnou?“

Říkám to žertem, ale... vlastně to vtíp není. Trávíme spolu každý den. Když mi bylo sedm, odjela jsem na školní výlet do pevnosti Alamo. Byla jsem pryč jen dvě noci a celou dobu jsem probřečela. Nemyslím, že jsme na sobě patologicky závislé. Jasně, mamka je moje nejlepší kamarádka, ale taky se mi prostě nikdy nenaskytla příležitost odjet. Odjakživa musím pracovat a starat se o ni. A obojí dělám s potěšením. Líbí se mi, že jsme jenom my dvě. Mám ráda Cherry Grove a život, který v něm vedu.

„Broučku. Budeš mi chybět víc, než si dokážeš představit. Ale lítovala bys, kdybys to nezkusila. A nebudeš pryč dlouho. Než se naděješ, budeme zase spolu.“

„Jo.“ Přeshlápnu z nohy na nohu. „Cestou z bistra jsem volala do pojišťovny. Tahle práce by tu klinickou studii pokryla.“

Očekávám v mámině tváři úlevu, jenomže ona se zamračí. „Nedělej si o mě takovou starost. Nechceš to přece i kvůli sobě?“

„Jasně,“ zalžu. Přesto musím uznat, že je fajn pocit, když můj hlas pochválí i někdo jiný než Mike, Everly nebo máma.

„Dobře. Uteče to jako voda. Až se vrátíš domů, všechno tu na tebe bude čekat.“

„Prosím tě, až budu pryč, hlavně se nevracej k bývalým. Zvlášť ne k Paulovi.“

„Bože,“ protočí panenky. „Paula už nechci ani vidět. Budu v pořádku, slibuju. Beth a Willow mi budou dělat společnost.“

Znovu jí přejedu pohledem. Oči má unavené, pleť zašedlou. Tenhle záchvat bolesti jí dává zabrat. A přesto v její tváři vidím její typický elán. „Mami, víš to na sto procent?“

Ted' sice na Paula nadává, ale když se rozešla s Kevinem a sedla na ni depka, taky mu volala. Dvě neděle se nezvedla z gauče a já jí musela pomáhat do sprchy.

„Vlastně na tisíc procent,“ usměje se a promne si rameno. „Brnkni Everly.“

Zamknu tu vyděšenou část sebe do nejtemnější komnaty. Tu, která nikdy neopustila tohle městečko. Tu, která se chce schoulit

do klubíčka při pomyslení, jak by se mámě mohlo přitížit, jak tu beze mě bude strádat, jak se pokusí zaplnit prázdno v srdci dalším mizerou. Tu, která věří, že nevyhnutelně pohoří a odplazí se domů se staženým ocasem. Zamknu ji tam a budu doufat, že se následujících osm týdnů nedostane ven.

Namlouvám si, že to dělám pro nás obě – abychom splatily dluhy a účty za lékaře a aby nás čekala lepší budoucnost. Že tím dávám dar mámě, která se všeho vzdala, aby se o mě starala, když byla sama ještě dítě. Ted' mám šanci jí věnovat víc než nuzný plat číšnice.

S novým, pevným odhodláním zavolám Everly a její nabídku přijmu.

Balení je chaos. Nemluvím o samotné činnosti. Na to, že si takhle pakuju poprvé, musím s hrdostí prohlásit, že si počínám metodicky. Dokonce si naplánuju outfity podle toho, kolikrát si hodlám obléct své oblíbené černé džíny s dírkou na zadku. Ne. Chaos je to, co balení provedlo s mým pokojem. Vypadá to, jako by se tu prohnala vichřice.

Ze svého vybraného šatníku mám nicméně dobrý pocit. Zítř ráno mi jede autobus do Memphisu a ve schránce mám e-mail od manažerky turné Jen Gablerové. Stojí v něm:

Zdravíčko!

Jsmo moc rádi, že s námi pojedete na turné propagující album Kingfisher. Ev na vás píše ódy a já souhlasím, že máte skvělý hlas. Lionel, kterého dávám do kopie, se s vámi setká v hotelu Graceland Inn zítra v 1 hodinu a odveze vás na zvukovou zkoušku. Bude to jen tak tak, ale měli byste to stihnout na vystoupení. Lioneli, prosím, pošli

Clementine seznam skladeb, texty písní, cestovní itinerář a smlouvu. Choreografie je minimální, Halloran preferuje intimnější a autentičtější atmosféru. Určitě si to užijete!

Mějte se,

Jen

odesláno z iPhoneu

Na hotel Graceland Inn, který má připomínat sídlo Elvise Presleyho, se těším. Elvise sice dvakrát nemusím, ale v hotelu jsem nebyla od toho výletu do Alama na základce. Nemáme s mámou peníze na to, abychom si jen tak někam vyjely na noc.

Zrovna vyplňuju údaje do smlouvy, když se mi mamka vkrade do pokoje a svalí se na postel.

„Mami, ohneš mi dráty v podprsenkách.“

Protáhne obličej, ale slabě se přetočí na bok, abych mohla vytáhnout svoje spodní prádlo.

„Vygooglila sis toho zpěváka?“

„Ještě ne,“ řeknu a posadím se zpátky k zaneřádnému stolu, abych smlouvu podepsala. „Mám to v plánu zítra. Proč?“

Toma Hallorana pochopitelně znám, stejně jako všichni ostatní. Nejsem včerejší. „Kdyby nebylo tebe“ jsem zaslechla v rádiu, v barech i na mejdanech. Když singl vyšel, několik měsíců se mu nedalo vyhnout. Jeho podmanivá melodie na vás útočila z každého reproduktoru v zemi.

Ale Halloranovu další tvorbu jsem neslyšela. Upřímně řečeno ani netuším, jak ten zpěvák vlastně vypadá. Mám v úmyslu celou cestu do Memphisu šmejdit po internetu a poslechnout si všechna jeho alba.

„Je mu teprve dvaatřicet a je to kus,“ říká máma a ťuká na displej mobilu. „A zdá se, že je to milý člověk.“

Obrátím oči v sloup. „Víš, že to může být jen přetvářka kvůli fanouškům, že jo?“

„Jak jsi přišla k otcovu cynismu, když tě ani nevychovával? Hele,“ řekne a natočí mobil ke mně. „Koukni se na to.“

Ukáže mi patnáctisekundové video, na kterém Halloran jamuje na nějakém hudebním festivalu. Je zlatá hodinka a jeho zalévají něžné letní paprsky. Do očí mu nevidím kvůli kulatým slunečním lennonkám a dlouhým kudrnatým vlasům, které mu při hraní padají do čela. Na sobě má prosté tmavomodré kalhoty, bílé tenisky a ležérní košili. Nevšímnu si jediného šperku, jediného trapného tetování. Připomíná spíš profesora než rockovou hvězdu.

Na kytaru válí. Ze školní divadelní kapely vím, že tyhle akordy nejsou žádná sranda. Natolik se ponoří do hraní, že nevědomky rozevře rty a začne pokyvvovat hlavou, jako by byl hudbou pohlcen. Právě když píseň vrcholí, video se spustí od začátku.

Jeho popisek hlásá: Halloran loňské léto na festáku Carolina Fest. Od té doby čekáme na nové album od tohoto folkového krasavce. *Kingfisher* rozhodně nezklamal! Odpočítáváme minuty, kdy se vrátí do Charlotte.

Přečtu si komentáře pod videem.

Jess_2672: Ok a měří skoro dva metry.

Halloranelasko22: Právě jsem si rozkousla mobil vejpůl.

Paigexyx213: Jsem v pohodě, všechno je v pohodě *skáče z útesu do rozbouřeného moře*

KdybyNebyloTebeTom: Potřebuju si s ním zalézt do pelišku!

Oci_Alkyone: Halloran je Shakespeare naší doby
(pořádně si poslechněte text Pod stříbřitým sluncem).
Navíc je FAKT k nakousnutí a žije na zámku v Irsku!
To jako fakt????

MamkaZTexasu007: Působí jako prima chlap!

Přimhouřím oči. „Ten poslední komentář jsi napsala ty?“
Mamka jen pohodí rameny, ale v očích jí hrají čertíci.

„Já ti nevím,“ přiznávám. „Mě nijak nebere.“ Nemůžu říct, že by mě přitahoval kříženec mezi Jimem Morrisonem a Ježíšem, co žije v lese. Mám ráda americké kluky s ostře řezanými rysy, jako jsou Aaron Tveit, Jonathan Groff nebo Mike. „Ale už se nemůžu dočkat, až ho poznám a zbytek kapely taky,“ dodám, abych mamce zlepšila náladu. „Jak jsi říkala, je to příležitost, co se naskytne jedinkrát za život. Začínám se fakt těšit.“

Ta poslední věta ji udolá. Vidím to na jejím nadějeplném úsměvu. Nechce, abych ten kšeft brala kvůli ní, a já nechci, aby si to myslela, ačkoli... přesně tak to je.

Vrátím se ke stolu, zhluboka se nadechnu a podepíšu se nad tečkovanou čáru. Smlouvu vyfotím a pošlu zpátky Jen a Lionelovi a konečně roztřeseně vydechnu.

Už není cesty zpět.